

fremover kunne nedbringes for kommunalt og regionalt ansatte og dermed tilgangen til førtidspension og efterløn.

Hvis regeringens velfærdsudspil fra april realiseres, vil kommunerne miste refusion for 25-29-årige kontanthjælpsmodtagere i perioden efter 3 måneder. Det vil give økonomiske problemer for kommunerne og selvfølgelig især for kommuner, der har relativt mange kontanthjælpsmodtagere.

F.eks. viser beregninger fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet, at Københavns Kommune vil miste 50 mio. kr., og at Albertslund Kommune vil miste endnu mere, målt pr. indbygger. Forklaringen er, at det næppe vil lykkes at skaffe de unge praktikpladser og job bagefter, og så kan det blive meget svært at motivere de unge til at gå i gang med en udsigtsløs uddannelse. Hvor meget det drejer sig om for den enkelte kommune, kan ses i svaret på spørgsmål 94 i Kommunaludvalget, som er optrykt som bilag til betænkningen.

Incitamenterne virker tilmed urimelige og tarvelige, fordi kommunerne opmuntres til at genere udsatte borgere. Dels kan kommunerne hindre tilflytning af overførselsindkomstmotagere ved at rive almene boliger og billige, faldefærdige ejerboliger ned, hvilket der er set eksempler på bl.a. i Lollands Kommune, dels kan kommunerne – mere eller mindre bevidst – snyde borgere for bevilling af førtidspension, hvilket de mange sager i de sociale nævn illustrerer. En kommunalt ansat læge, Ellen Ryg Olsen, beskriver i sin bog »Syge på tvangsarbejde«, hvordan incita-

mentsstrukturen bød kommunen at sende syge i tvangsarbejde.

Enhedslisten ønsker tværtimod, at kommunerne skal være villige til at modtage alle typer af tilflyttere og at behandle borgere på overførselsindkomst ordentligt og efter, hvad der tjener den enkelte bedst. Derfor skal kommunerne have fuld refusion for de direkte udgifter til forsørgelse og have mulighed for at tilbyde beskæftigelse under mange forskellige former for beskyttelse og indenfor flere forskellige brancher.

Fuld statsrefusion betyder ikke, at kommunerne vil få incitament til at fastholde borgere på passiv forsørgelse, for al erfaring viser, at trækket på sundhedsudgifter og supplerende sociale udgifter reduceres og skatteindtægterne øges, når borgerne kommer i lønnet beskæftigelse.

Enhedslisten erkender, at forslaget vil betyde store ekstraudgifter for staten, men som der står i bemærkningerne til beslutningsforslaget, vil kommunerne kunne nedsætte kommuneskatten. Den samlede effekt vil således være en større grad af lighed – både mellem kommunerne og mellem skatteborgerne – i finansieringen af de samlede direkte og indirekte udgifter til forsørgelse og til at få udsatte borgere tilbage i fast lønnet beskæftigelse.

Siumut, Tjóðveldisflokkurinn, Fólkaflokkurinn og Inuit Ataqatigiit var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.

Erling Bonnesen (V) Troels Christensen (V) Flemming Damgaard Larsen (V) Leif Mikkelsen (V)

Jens Vibjerg (V) Poul Nødgaard (DF) fmd. Kristian Thulesen Dahl (DF)

Christian Wedell-Neergaard (KF) nfmd. Allan Niebuhr (KF) Pia Gjellerup (S) Ole Stavad (S)

Arne Toft (S) Magnus Heunicke (S) Margrethe Vestager (RV) Ole Glahn (RV)

Kristen Touborg (SF) Line Barfod (EL)

Siumut, Tjóðveldisflokkurinn, Fólkaflokkurinn og Inuit Ataqatigiit havde ikke medlemmer i udvalget.